

Aleš Novotný

Úděsné druhy

Adély

H.



xyz

#tyvoletabor

Úděsné dny Adély H.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Aleš Novotný
Úděsné dny Adély H. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

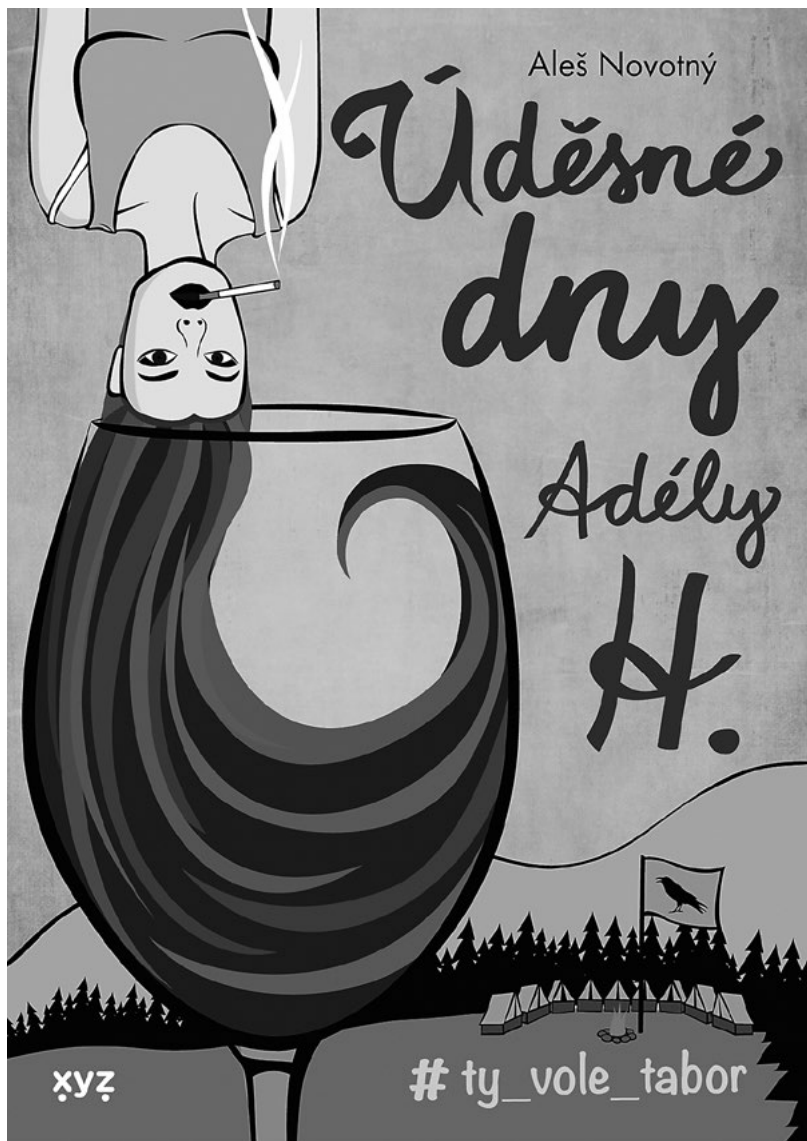

ALBATROS MEDIA

Aleš Novotný

Úděsné druy

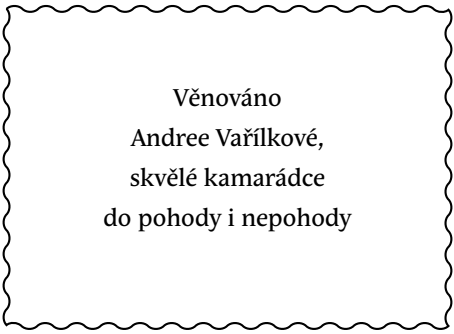
Adély

H.



xyz

ty_vole_tabor



Věnováno
Andree Vařílkové,
skvělé kamarádce
do pohody i nepohody

Část 1

#satanistickejblog #michelinka #bobr

#prijezddotabora #mojenovakamoska

#ambrozie #mejdán

Michelinika s ropuším ksichtíkem

Jmenuju se Adéla. A jsem ironicky šťastná, respektive nešťastná, no, vyloženě doslova rozzuřená, ale k tomu se dostanu.

Adéla a jak dál? ptáte se možná někteří, ale to není vůbec podstatný, protože si stejně hodlám po maturě změnit příjmení na Pittová nebo Hemsworthová, takže je to vlastně ta nejmíň důležitá věc na světě, když pominu, že nedávno vyprodukovali ten (ano, přesně *ten*) novej lak na nehty s odstínem lososově růžový. Fakt! Před třemi týdny to tvrdily moje spolužačky, který podezřívám z přenosu kapavky, při hodině biologie, přičemž u toho hysterčily jak kozy, co jdou na porážku. A kéž bych to byla já, kdo u sebe v ten „významnej moment“ má špalek a sekýru!

V našem panoptiku, myslím tím gympl na jižní Moravě v zapadlým městečku Mihulčice (nepokoušejte se ho hledat

na mapě, pochybuju, že se ho tam někdo obtěžoval zanést) má každé přidělenou roli. Každé.

Já samozřejmě nepatřím k těm vychrtlínám, co ustavičně trylkují nad svým parádním zjevem a většinu svého času tráví na záchodcích, kde si vrážejí prsty do krku, aby si zachovaly svůj vosí pas; neřadím se ani k těm sportovně založeným maniačkám, co vstávají v pět ráno, zhltnou svou denní, přesně vyměřenou porci sacharidů a upalují na běžeckej stadion; a rozhodně nejsem jednou z těch fanatických šprtek, co mají svoje dlouhý nosy permanentně zabořené v učebnicích a po nocích si mačkají bedary na zádech.

Ne, jsem ta holka, co při obědě sedí stranou, každého škatulkuje a kritizuje a poukazuje na jeho nedostatky, všechno zveličuje, hodně mlží a trousí urážky, při vyučování moc nedává pozor a prochází celým tím vzdělávacím procesem téměř bez povšimnutí. Ta doopravdy talentovaná, chytrá a krásná. Tak... to jsem já.

Ještěže už jsou letní prázdniny!

Schylovalo se k pozdnímu pátečnímu odpoledni na začátku července (jeden z těch výjimečnějších dní, kdy mě dokázal vytočit i vzduch) a moji drazí rodičové jako obvykle netrávili svůj drahocenný čas doma. Tatík teď nejspíš trčel někde v kanclu a hypnoticky sledoval bujarý poprsí svůj mladý vychrtlý účetní, co mu vždycky tak dojemně vaří kafe. A matinka nejspíš vyrazila na sraz ostatních zoufalek z okolí, aby si v nějaký nóbl restauraci postěžovaly na svoje otřepané nudný a jednotvárný životy, u čehož nejspíš popíjejí skleničky drahého merlotu. Jsme prostě moderní rodinka. Ani nevím, kdy jsem s nima naposled

vedla normální rozhovor, to bylo, myslím, ještě předtím, než jsem dostala svůj první menzes.

Já zrovna zevlovala u sebe v pokojíku (jako kdyby se v týhle apatický díře dalo dělat něco konstruktivního) a sjížděla na netu jakejsi nespécifickéj, ale dosti poutavej satanistickej profil na instáči, kterej na profilový fotce hlásal: Smrt všem! No, koho by to nezaujalo, že? Kolikrát narazíte na někoho, kdo prosazuje stejnou filozofii jako vy? Tak jsem okamžitě s exponenciálním nárůstem euforie sjížděla zajímavý posty. Rozklikla jsem si osmej obrázek, na němž byl vyobrazenej podivnej, nevrle se tvářící týpek – zřejmě samotnej satan (podle tý neprodyšný vrstvy šminek rozpatlanejch po obličejí, jež mu mimochodem dokonale ladily s vlasama). K tomu ty rohy, vidle a rudý pyžamo. Působil tak důstojně, až skoro civilizovaně. A v očích měl takový to jiskřivý tajemno. Úplně jsem si ho představila, jak prodává rozverným dětičkám v malým, zastrčeným cukrářství ty děsně ulepený, barvama hýřící nanuky, co tak podezřele chutnají po dešťový vodě.

A když jsem se konečně po dlouhý době proklikala k zajímavějším reelsům, vtrhl dovnitř, zčistajasna a bez zaklepání, jímž by zvěstoval svůj příchod, velkej panáček Michelin – totiž, moje matka.

Dneska ten dýchánek okolních nešťastnic zrušily nebo co?!

To už nemůžu mít soukromí ani ve vlastním pokoji? Vůbec se neobtěžovala dát mi jakýmkoliv způsobem najevo, že rozrazí dveře a naruší tím můj osobní prostor. Co kdybych zrovna sledovala nějaký brutální porno, v němž by škaredá ženská svázala ještě škaredějšího chlapa a mlátila ho hlava nehlava,

příčemž on by měl vyslovit nějaký záchranný slovo (sprcha, hlen nebo třeba nejzdevětadevadesátero násobitelnější)? Nebo bych třeba zrovna hltala očima videjko na jůtůbku, kde by mi nějaká fakt vychytralá holčina radila, jak sladit barvu pleti se zabarvením chlupů svýho psa, u čehož by se křenila jak lidi, co právě prodělali lobotomii? To máti nenapadlo? Proboha, ať nejdřív zapojí do provozu to malý seschlý zrno uvnitř hlavy, co mu přezdívá mozek, než něco udělá!

Rozvalila svý beztvary tělo, který z osmdesáti osmi celých osmi desetin procenta tvořila šlehačka v tubě, na moji pečlivě neustlanou postel a s tím svým typickým ropuším ksichtíkem mě oslovila. „Zlatíčko, musím s tebou mluvit. S tatínkem jsme uvažovali a myslíme si, že by ti prospěla nějaká změna.“

Já si zase myslím, že by ti možná prospělo odsát trochu toho tuku, drahá máti.

Mimoděk jsem popustila uzdu svý fantazii, jež v mém případě neznala hranic, a představila jsem si mámu, jak leží na rozviklaným operačním stole mezi vydezinfikovanějma stěnama a doktor se chystá na pořádnou liposukci. Nutně už ji potřebovala.

„Mami, jakou změnu máš na mysli?“

Tak to vybal.

„Na internetu jsme objevili jeden tábor, kde by se ti mohlo líbit,“ nadnesla opatrně. „Takový letní tábor pro mladé lidi.“

Taky by se mi mohlo líbit na Marsu u jejích příbuzných, ale nemám v plánu se tam v nejbližších dnech vypravit. Spíš doufám, že matinka zvedne ten svůj megatunovej zadek a odletí je navštívit sama.

„Je to nějaká úplná novinka, co vznikla teprve před pár lety. Má to různé programy a spoustu společenských her a aktivit. Mohla bys tam přijít na jiné myšlenky. A tatínek tvrdí, že ti to pomůže...“

Kruci! Hergot! Sakra! slova vtrhly do mé mysli jako tajfun.

Pokud Michelinka vysloví tu větu na *T*, tedy *Tatínek tvrdí*, už je rozhodnuto a já s tím nehnu ani o píd, i kdybych se stavěla třeba na hlavu. Tatík je totiž despotickéj zlotřilej tyran. Přesto jsem to nehodlala vzdát bez boje.

„Ale, mami, víš přece, že jsem o prázdninách plánovala...“

Co vlastně? Držet hladovku? Rozmlátit auto Filipu Draho-koupilovi za to, že mě znovu podvedl, i když jsem vyhověla všem jeho vrtochům? Podpálit dům Petře Harmanové, s níž jsem ho ten osudnej večer načapala?

Mysli, holka, mysli...

„... přihlásit se na kurz psaní,“ dořekla jsem s úlevou. „Toužím po tom už roky.“

O psaní jsem neměla sebemenší páru. Kdyby po mně někdo chtěl vyhláskovat například slovo: „nerestrukturalizovatelnými“, řekla bych mu, že to zní asi takhle: „Polib mi třeba šos!“

To se mi povedlo. Ale že jsem se teda zapotila.

„Kurz psaní?“ udivilo ji, ale jen pokrčila rameny. „Adélo, tak to budeš muset odložit na příští prázdniny. S tátou už jsme složili zálohu. Odjíždíš příští týden, zlato. Chceme, abys byla zase šťastná. Určitě ti to pomůže. Prospekty máš na stole v kuchyni. Vypadá to tam ohromně. A já jsem si jistá, že se ti tam bude líbit.“

Tak jistá, jako že šlehačka obsahuje třicet pět procent tuku?

„Ale, mami...“

„Adélo, netvař se tak.“

„Jak?“

Sama se ksichtila, jako bych právě urazila samotnou Panenku Marii. Máti je totiž docela věřící, když na to přijde. Akorát nevím, jestli věří v Boha, nebo v dietní čokoládový koblihy.

„Tak, jako kdybych za všechno mohla já. Nebo si snad myslíš, že jo?“

Že by to konečně po letech pochopila?

„Mami...“

„Zlato, je rozhodnuto, já už s tím nic neudělám. Znáš přece svého otce.“ Opět mi dokázala, jak velkou přebornicí v ničení mého života je. „No, když už jsem tady, nevíš, kam se poděla moje poslední smetana do kávy?“ sondovala s náznakem nerudnosti.

A máme tu otázku za sto bodů.

a) Všechnu jsi ji už vypila (to bylo klidně možný).

b) Vůbec jsi ji nekoupila (to asi nehrozilo).

c) Nedopatřením jsem ti ji vylila do záchodu, když jsi mě seřvala.

Chvilé napětí...

A správná odpověď je za cééé. Musím přece svou milovanou mamču chránit před tím odporným tukem přesyceným sajrajtem. A nechápu, na co si stěžuje. To já musím chodit po světě s půlkou jejich chromozomů!

„Vůbec netuším, mami.“ Nasadila jsem co možná nejnevinnější grimasu, jakou mi byla moje mimika schopna poskytnout, a do hlasu jsem propasírovala jistou sdílnost, přestože jsem uvnitř kypěla zlostí.

„Mimochodem, neslyšela si v noci u sousedů nějaký rámus?“

V tom byla nedostižná. Slyšela snad všechno. Zaslechla by i prd mouchy na Novém Zélandu. Proto taky znala tolik drbů. Byla jimi doslova přehlcná. To ona někde zaslechla, že Filip Drahokoupil pígluje jinou (a věru, měla recht!) a navedla mě k tomu, abych zahájila stíhací misi (mimochodem, Petra Harmanová, jejíž nízký IQ nelze ani přístrojem zaznamenat, byla vychrtlá blondýna – takový nehorázný klišé!). Máti mi pořád opakuje, jak mám jít s klukama na všechno pomalu. Kde to sebrala? V časopise *Jak zůstat navždy sama?* Tátka se pro změnu pořád zuby nehty drží scestný představy, že jsem asexuální. Přitom jsem přímo ztělesněním antonyma toho slova.

Jo, a taky své ex dělím do tří skupin:

- a) šmejdi
- b) kam jsem dala rozum???
- c) jak se to sakra stalo?!

Filip Drahokoupil jednoznačně patří do všech tří!!!

„Ani ne, nic jsem neslyšela.“

Možná jsem zrovna rozverně skotačila s tím týpkem odna-proti (žádný hogo-fogo, ale...), co údajně až znepokojivě často čichá k plechovce s ředidlem, abych se pomstila bejvalýmu, ale nemůžu si přece pamatovat úplně všechno, že?

Ta díra je větší než zadnice Jana Nováka

Seděla jsem za jídelním stolem a sledovala mámin vypasenej podbradek. Byl přímo hypnotizující. Vážně, široko daleko větší nevidíte. Mohla bych přizvat celou čtvrť a vybírat vstupný. A kdyby v televizi vyhlásili soutěž *Česko hledá největší podbradek!* a máma se zúčastnila, jistojistě by vyhrála. Ten podbradek byl taky důvod, proč jsem s mamčou tak ráda trávila čas. Ona věděla, jak mě na několik minut zabavit! Moje teta Zuzana, mámina nevlastní sestra, jednou prohlásila, že se máti čím dál víc podobám. Pochopitelně jsem to přisoudila šedýmu zákalu, nebo už možná úplně oslepla (vysvětlovalo by to, jak mohla nepoznat, že si vzala chlapa, co rád nosí výstřihy, jehlový podpatky a krajkový spodní prádlo). Rozhodně nevypadám jako moje matka. Do ní mám ještě tak sto kilo, tři lobotomie a pět zfušovaných plastik.

„Zlatičko, tak co na to říkáš?“ tázala se; samozřejmě chtěla znát můj neprofesionální názor na tábor U Havraního kopce, kam mě s tátou hodlají šoupnout na celých šestnáct předlouhých dní.

Za co mě, Bože, zase trestáš?! Kdybych tehdy před dvěma lety, jak mě málem smetlo to auto, umřela, tak bych na tom dneska byla daleko líp! Měla jsem dát tomu řidiči pro jistotu svoje telefonní číslo, aby mi zavolał, kdyby tudy náhodou zase projížděl a měl tendence někoho zramovat!

Proč?! Proč?! Bože, proooooooooooooč?!

„No, nevypadá to nejhůř, mami, ale nevím,“ snažila jsem se být šplhounsky zdvořilá, „radši bych šla na ten kurz psaní.“

„Zlato, ale vypadá to tam hezky, ne?“

Jo, v Iráku to prej taky vypadá hezky, ale nikdo se tam zrovna dvakrát nežene! Možná byste se tam měli jet s tačkou podívat a nacytat trochu toho bronzu... nebo možná olova!

„Určitě se ti tam bude líbit, zlato.“

Má mě snad za úplnou idiotku?!

Podle celkem reprezentativních fotografií, který rozzvěsili na svých webových stránkách a který byly taky vytisknutý na prospektech, jsem to místo nějak nebyla schopná jednoznačně posoudit.

Za prvý: Ředitelka byla očividně vietnamského původu, jistě patřila k tý vietnamský menšině, jejíž předci se tehdy do Československa přirřítily v sedmdesátkách a rozhodli se tu zůstat; řikala jsem si, jestli mluví plyně česky nebo jen takovou tou lámanou češtinou obtěžkanou silným přízvukem („vy vítat v naší tábor“).

Za druhý: Pozemek byl obehnaný samejma lehce se svažujícíma kopcema, žádný vysoký rozeklaný skály, ze kterejch by se dalo případně skočit, a to mě teda dosti znervózňovalo. Vždycky jsem měla raději po ruce nějaký ten plán bé.

Za třetí: Cože? Společný sprchy a záchody? Ne, děkuji, herpes už jsem měla a trvalo mi skoro rok, než jsem se ho (jakž takž) zbavila.

Za čtvrtý: Program zahrnuje každodenní ranní rozcvičku (bez komentáře!), běh lesem (já tomu místu říkám rojiště komárů a kdejaký jiný havěti, ale budiž), společenský hry (no tak moment, pokud to neznamená divokej gruppensex, při němž se otrásají stěny a já v něm představuju hlavní dominu

s bičem v ruce, tak mě to teda vážně moc nezajímá), skupinový konverzace („Tak co bych o sobě řekla? Jsem až znepokojivě neadaptivní a antispoločenská, vyloženě asociální, dosti promiskuitní, a když jsem hladová, bejvám nadměrně agresivní, ale chodím s tím na terapie, a chtěla jsem se zeptat, jestli ta brána, kterou jsme vjeli do areálu, je jediným východem, jak se odtud dostat?“).

Za pátý: Žádný mobilní telefony. Jsem snad Amiška? A navíc doufám, že tohle je jen hodně, hodně, (a do třetice) hodně debilní vtip, protože vztah ke svému iPhonu mám zcela mimořádně; chodím s ním na záchod, spím s ním, dokonce ho mám při sobě, když jím; jsme nerozluční jako Tom a Jerry. Kdyby mi někdo položil dotaz: „Chcete strávit zbytek života s rodiči, nebo se svým iPhonem?“ má odpověď by zněla asi takhle: Vůbec ty dva cizí lidi neznám, proboha, odveďte je a nechte mě s mým milovaným mobilem o samotě.

Za šestý: Žádný cigarety a alkohol (WHAT THE F*CK???) A dost! Já myslím, že i ve vězení jsou ohleduplnější a přístupnější; jediný, co mě uklidňuje, je, že nezakázali trávu a jiný psychotropní látky).

Za sedmý: Absolutní intolerance vůči jakýmkoliv drogám (tak dobře, kde že je tu nejbližší strom, abych si mohla hodit mašli?!?!?!).

V týhle situaci vůbec nebylo třeba číst cokoli dalšího. Bylo rozhodnuto. Nikam nejedu. Nikam!!! To místo bylo větší díra než zadnice našeho souseda Jana Nováka. A ten má podle mínění mnoha lidí (včetně teda toho mýho) zadek jak tunel do stanice metra.



Rozhodně nikam nepojedu!

Jet na tábor U Havraního kopce by bylo, jako kdybych brzo ráno vstala a šla běhat anebo vyhrála v loterii.

Šance byly zhruba stejné!!!

2.

Chci umřít, chci umřít, chci umřít!

Jsme na cestě do tábora.
Nééééé!

Existují vůbec nějaký hranice rodičovskýho sadismu?!

Měla jsem letos o prázdkách v plánu jen zevlovat a nic nedělat, osud má zvláštní způsob, jak mi vtrhnout do života a všechno posrat. Snažím se uklidnit a všechno vstřebat, ale mám pocit, že se mi každou chvilkou aktivuje můj dávicí reflex a obsah mého žaludku se pokusí evakuovat ústním otvorem ven.

Jééé, a taťka dal zrovna vyčistit potahy!

Předstírej epileptickej záchvat, našeptával zoufalej hlas mého podvědomí. No, popátý by mi na to už asi neskočili! I když, jedná se o naše, takže...

Byla jsem tak naštvaná, že jsem si zapomněla zabalit svůj plyšovej růžovej penis s těma chlupatýma koulema, co tak ráda

ohmatávám před spaním. Snad alespoň přesvědčím pracovníky toho podělanýho tábora, že v tom sáčku, co mi nejspíš každou vteřinkou vyklouzne ze zadku, je napěchovaná mouka. Prostě ráda pečú. (Klid, to byl vtíp!!! Kdyby to byla pravda, obsah celýho toho sáčku by mi dávno cirkuloval organismem!)

Do nádobek od nosních kapek (těžká alergie!) jsem si rafinovaně nalila vodku, abych nějak přežila tříhodinovou jízdu autem se svými rodiči, a potají z nich upíjela.

Táta alias Bobr, jak mu přezdívám, kvůli jeho velkému předkusu, se potil jak prase (zbytečný čištění potahů!). Neustále si stíral lesknoucí se kapky z čela. Michelinka napěchovaná hned vedle něj šmátrala v pytlíku po další čokoládový koblize, kterou si zakoupila cestou (když jsem nutně potřebovala na záchod, tak jsme zastavit nemohli, ale kvůli jejím dortíkům jsme to div neotáčeli na dálnici). Jak se ti dva dali před lety dohromady, nepochopím. Nejspíš na sebe jen zbyli.

„Tak jak se cítíš, Adélo?“

Jako bych se ocitla ve škole a zjistila, že ten tahák do dějáku, co jsem se s ním dřela celou noc, leží doma na pracovním stole.

„Jsem nadšená,“ zacvrlikala jsem sarkasticky. Naši však sarkastičtinu neovládali.

„Uvidíš, že se ti tam zalíbí. Potřebuješ změnu prostředí. Potom, co... Prostě ti to pomůže. A těch šestnáct dní uteče jak voda.“

Pokud dřív neuteču já!

Jak slunce předtím nesvítilo, tak teď naopak pražilo jako pec. Potila jsem se i na místech, kde jsem myslela, že to není možný. Díky vodce jsem měla poněkud potměšitou náladu,

takže jsem se dokonce i zasmála Bobrovým dementním vtíp-
kům, jejichž pointa mi ovšem zcela unikala.

Michelinka se ládovala třetí koblihou s ksichem hnědým, jako by se vyválela v sudu plným čokolády, její podbradek se ve slunečním světle leskl jako psí kulky (no, bez pravidelného přísunu cukru bývá nadmíru popudlivá a pouští se do hlasitejších tirád, který mívá vždy po ruce; během jízdy našťestí předla jako kočka).

Když se před námi vynořila obrovská bytelná brána, nad níž se klenula obloukovitá cedule s nápisem U HAVRANÍHO KOPCE, slyšela jsem hlas uvnitř své hlavy křičet *chci umřít, chci umřít, chci umřít*, přičemž jsem dopíjela poslední kapky své záchranný, blahodárný vodky. Projeli jsme vjezdem a ocitli se uvnitř areálu, jenž byl ohraničen vysokou zdí. Připadala jsem si jako v Alexandrii ze seriálu *Živí mrtví*, vypadalo to tu dosti podobně. Jen ti mrtváci nikde. Škoda. Přivítala bych je s otevřenou náručí a nechala jejich čelisti, aby se hltavě zabořily do mého masa a slastně ho odtrhly jako cukrovou vatu. To by byla potěcha!

Vládl tu ruch. Kluci a holky v mém věku hekticky pobíhali sem a tam, loučili se se svými rodiči, který měli své potomky pouze přivést a vzápětí bez výjimky odjet. Tak to stálo v perspektivách.

Pět minut jsem skoro plakala a loučila se se svým iPhone (doufám, že jste si nemysleli, že s... ani nemám sílu to dopsat), pak jsem rodiče proklála nevraživým pohledem (mimochoodem, tahle antipatie je mým nejsilnějším poutem s nima), rychle je nuceně objala, abych se vyvarovala srdceryvnějším proslovům,

který by ze sebe plodili příliš dlouhou dobu, a já netoužila vidět svou snídani podruhé.

Vsedli do auta a bez rozmýšlení (jako by snad něčeho takového byli schopní) odjeli.

A já tam ještě nějakou dobu stála a modlila se, aby se na Zem zřítíl meteor.

Ta holka je určitě posedlá svejma vlastníma prdama

Nejdřív mi v přijímací budově nějaké obtloustlej vedoucí prozkoumal kufr, takže samozřejmě objevil všechny moje krabičky máček i obě flašky vetlínu. Tak teď jsem zaručeně nahraná a nasraná. Poté se mě ujala postarší dívka, která vypadala dosti úzkoprse (doslova), a usmívala se až příliš křečovitě, jako by měla frndu přiskřípnutou ve svěráku, její koní ksicht ke mně otravně promlouval a její dva copánky se houpaly jako oprátky ve větru. Smůla byla, že ani jeden z nich nebyl natolik bytelnej, abych jím mohla prostrčit hlavu, a ukončit tak svý trápení.

„Jsem Magda,“ představila se rozjařeně. „Ale všichni mi říkají Magdalin.“

Já znechucená.

„Vítej v táboře U Havraního kopce,“ zašvitořila; její hlas byl jako rozpuštěný umělý sladidlo do kávy; hlas natolik sladkej, že jsem málem šmátrala v kapse po imaginárním inzulinu; najednou mě šíleně rozbolely zuby. A taky hlava. „Tvoje jméno?“

„Adéla,“ odvětila jsem, stále v rukou svírajíc svůj kufr.

„A dál?“ zakřenila se jako pískomil.

Kolik Adél tu tak může být? Bohužel, minimálně jedna jo!

„Habartová.“

A je to venku! Ale stejně je ta informace nadále nepodstatná, za tím si neoblomně stojím.

Máří Magdaléna nahlížela až příliš okázale do svých papírů, jako by byla pověřena tím nejvýznamnějším úkolem v dějinách Česka. Připomínala mi spolužačku Lucku. Kamarádit se s ní bylo jako chytit vši – děsně otravný.

„Ááá, tak to je budova tři, pokoj číslo dvanáct. Jdi podle ukazatelů. Zatím se zabydli. Uvítací ceremoniál bude ve velkém sále ve dvě odpoledne. Je to ta velká bílá budova vzadu, nemůžeš ji minout. Ať se ti u nás líbí!“

A jala se okamžitě ničit život někomu dalšímu.

Procházela jsem prašnými cestami, vroubícími povětšíc chatky, před něž někdo vysázel stromy, který díkybohu poskytovaly trochu stínu. Měla jsem pocit, že se rozpouštím jako vanilková zmrzlina. A při tý myšlence mi znovu zaškubalo v dásních. A opět se ozvala migréna.

Budova číslo tři měla tvar krabice s brčálově zeleným nátěrem. Našedo a modro (tomu říkám orgie barev) natřená brána byla rozevřená dokořán. Vstoupila jsem dovnitř. Chodba byla protáhlá. Když jsem jí procházela, zkoumala jsem číslice na dveřích, vsazenejch do ocelově šedý stěny. Deset. Jedenáct. Dvanáct. Byla jsem u cíle, ale jako vítěz jsem se necítila ani omylem

Vnímala jsem, jak mě opouští to křehký anestetikum, který mi v žilách kolovalo po konzumaci vodky, mírná rozjařenost se

rychlostí světla propadala k nerudnosti a otrávenosti. A začala mi ještě víc třestit hlava.

Zatracená kocovina!

Nebreč, nebo se ti rozpije make-up, ponoukala jsem se v duchu, než jsem si uvědomila, že make-up nepoužívám od svých třinácti let.

Zhluboka jsem se nadechla a otevřela dveře.

Do místnosti o velikosti prasečího chlívku někdo vtěsnil (to musela být fuška) tři postele a tři identický skříně. Podlouhým oknem dovnitř prosvítalo polední slunce a propůjčovalo prostoru nažloutlej odstín. Už jsem jen čekala, kdy z temného koutu vyletí netopýr.

Na jednom z lůžek seděla holka s olivovou pletí a pročítala si Bibli. Černý dlouhý vlasy jí rámovaly úzkou tvář, oříškově hnědý oči jí propůjčovaly vzezření dáblince. Ale že by si čert listoval v Bibli? A není ta otázka náhodou rasistická?

„Nazdar,“ oslovila mě, když vzhlédla od té objemný knihy, která skrývala tolik tajemství o lidstvu. Hlas měla hlubokej, takovej zvláštní alt.

„Čau, kde se tu vzala Bible?“

„Nejspíš ji tu zapomněl někdo z loňska, kdo si myslel, že modlením to tu přežije.“

„A našlas tam něco zajímavýho?“ zeptala jsem se jí zdeptaně. „Něco o pterodaktylech nebo o velkým třesku?“

„Holka, já to nečtu. Jen jsem zkoušela tvrdost papíru.“

Nasadila jsem nechápavej výraz.

„Abych si měla čím vytrít zadek. Ty dementi nám zapomněli dát na záchod toaletní papír.“ Rozesmála se.

„A není to hřích?“

„Hele, v deseti přikázáních to není. Žádný: nevytřeš prdel Biblí svou. Aspoň myslím.“ Znovu se zazubila.

Nerada jsem si to přiznávala, ale ta holka se mi zamlouvala.

„Jsem Kamila. A jsem napůl Španělka, proto jsem tmavá. To není opálení.“

„Já jsem Adéla a jsem čistá Česka. A ta bílá kůže, to není vápno. Ale jak nám jako mohli zapomenout dát toaleták? Chtějí tu snad mít Janovo zjevení?“

„Nejspíš to měla na starosti ta Mrdalin nebo Magdalin nebo jak se to vlastně jmenuje. Říkám ti, že ta holka je určitě posedlá svejma vlastníma prdama. Měla jsem dojem, že si upšoukla a v tu samou chvíli začala lačně nasávat vzduch.“

Její nepodloženej postřeh na mě udělal dojem.

„Holka, nevím, jak ty, ale já tu bez cigaret asi pojdu.“

Hááá-leluja! Hááá-leluja!

Nášla jsem nejspíš svou ztracenou sestru, kterou mým rodičům po porodu vyrvali z náručí.

„Povídej mi o tom,“ povzdychla jsem si.

„Ale nějaká holka tvrdila, že pár klukům se podařilo něco propašovat. Za cígo i chlast bych vraždila. Dokonce bych jim je možná přebílafla, kdyby na to muselo dojít. Nebo bych spíš obětovala levou ruku.“

„A já bych zase obětovala tvou pravou.“

„Ale pak bys mě musela krmit a vytírat mi prdel. Bezruká bych nezávládla ani jedno.“ Zahihňala se, znělo to jako nářek buvola. Bylo v tom něco kouzelného i úchylného zároveň. S touhle holkou bych si to asi nechtěla rozházet.

Každopádně ta skutečnost, že existuje možnost, že by uvnitř tohohle blázince měl někdo ve vlastnictví cigarety nebo alkohol, mě naplňovala hýřivou nadějí. Tomu někomu bych klidně i nastavila.

A to by byl teprve ceremoniál!

Samara/Diablo

Než byl zahájen uvítací obřad, stihla jsem všechny svoje věci uklidit (naházet bez ladu a skladu) do příslušný almary, kde jsem objevila jakýsi čokoládový sypání. Taky jsem zjistila, že postel je pohodlná asi jako kuželkářská dráha.

Do pokoje mezitím zavítala další moje spolubydlící.

Když jsem ji zmerčila u dveří, hlavou se mi jako kulka prohnala jediná myšlenka: *Co to je?*

Byl to jen můj dojem, nebo se právě zastavily hodiny?

Přišlo to zvláštní klátivou chůzí na brutálně dlouhých nohách s lodičkama na povážlivě vysokých šteklech, neohrabaně navlíknutý do modrejch šatů áčkovýho střihu z padesátejších let minulýho století, s rukama jako malá gorilka a s nechápavě protáhlým žirafím krkem; mastný vlasy vypadaly jako mokrá, špinavá bavlněná vlákna od mopu, protínaly jí baňatou hlavu, která až podezřele připomínala velkou nahnílou starou bramboru, do níž někdo vyřezal dlouhej nesymetrickej čumák prasečího vzezření a nad nějž vydloubl jamky pro dvě nahnědlý slizký bulvy; popraskanej pysk protáhlej do zduřelých tváří a to vše oháknutý do výrazu typu: *Právě jsem přišla o panenství a chci to s vámi naléhavě probrat!!!*